

COLEGIUL NAȚIONAL „DIACONOVICI-TIETZ”, Reșița

Glasul Copilăriei

**Revista clasei/Apariție semestrială
Clasa pregătitoare**

Nr. 7/2021

A sosit primăvara ...

C
u
r
i
o
z
i
t
ă
ț
i

P
o
v
e
s
t
i

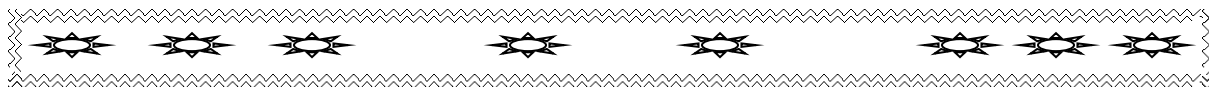
Din lumea plantelor

Jocuri

Proverbe

Cuprins

Dragi cititori	3
Obiceiuri și tradiții.....	4
Să ne cunoaștem trecutul!	7
Orizontul ce ne înconjoară	10
În lumea poveștilor	13
Să desenăm împreună!	21

Dragi cititori!

În numărul 7 al revistei „*Glasul copilăriei*”, veți descoperi multe lucruri interesante, la fel ca și în celelalte numere ale revistei.

Veți descoperi numeroase povești, evenimente din viața poporului român, glume, jocuri și multe alte lucruri interesante.

Revista are un scop educativ, în cuprinsul ei regăsindu-se și multe creații ale copiilor.

Sperăm ca ea să se bucure și în continuare de aprecierea elevilor, iar aceștia să contribuie la realizarea ei cu diverse materiale.

OBICEIURI ȘI TRADIȚII

Obiceiuri și semnificații ale zilelor de 1 și 8 martie

Cele mai frumoase tradiții și obiceiuri din România și alte țări europene. Venirea primăverii este, peste tot în lume, un motiv de sărbătoare. Multe țări au tradiții speciale și interesante pentru a se bucura de faptul că au scăpat de iarnă. Fie că este vorba de festivaluri ale florilor, de oameni de zăpadă aruncați în aer, până la binecunoscutul nostru Mărțișor, diversele culturi ale lumii celebrează în moduri inedite prima zi a lunii martie.

Tot în luna martie avem o altă sărbătoare importantă în întreaga lume: Ziua Internațională a Femeii, 8 Martie.

Tradiții și obiceiuri întâlnite în diferite țări europene cu prilejul acestor sărbători:

Polonia – Marzanna

În Polonia, prima zi de primăvară se sărbătorește într-un mod cât se poate de dramatic. În unele regiuni ale țării, oamenii participă la un ritual numit înecarea Marzannei. Mai exact, este vorba de o păpușă făcută din paie care simbolizează iarna friguroasă. Această tradiție datează din secolul al XVI-lea.

Elveția – Sechseläuten

Pe data de 1 Martie, elvețienii sărbătoresc și ei sfârșitul iernii într-un mod neobișnuit – oamenii obișnuiesc să dea foc unui om de zăpadă, sărbătoarea marcând sfârșitul zilelor întunecate ale iernii.

Înainte de incendierea acestuia, omul de zăpadă este „umplut” cu artificii.

Omul de zăpadă poartă numele Böögg, o tradiție care datează din secolul al XVI-lea.

Bulgaria – Ziua Babei Marta

Baba Marta înseamnă în bulgară Baba din Martie. Ea este o bătrână morocănoasă, care trebuie tratată cu bunătate, astfel încât zilele de iarnă să fie alungate.

Pe lângă această tradiție, bulgarii mai au un obicei care este asemănător cu al nostru: pe 1 Martie își pun la mână Martenitsi – o brățară formată ca și Mărțișorul nostru dintr-un fir alb și unul roșu care simbolizează sănătatea și fertilitatea.

Bulgarii obișnuiesc, ca și românii, să împartă aceste brățări simbolice prietenilor și celor dragi, urându-le astfel fericire și pace.

Tradițiile din Bulgaria sunt asemănătoare cu cele din țara noastră. Baba Marta ar putea fi, așadar, un fel de Baba Dochia.

Fallas – Spania, Valencia

Locuitorii din Valencia, Spania, au un mod aparte de a sărbători primăvara. Chiar dacă sărbătoarea numită Fallas nu are loc pe 1 Martie, ci de ziua Sfântului Iosif, pe 19 martie, aceasta are rolul de a celebra venirea primăverii. Mai exact, este vorba de un festival care durează cinci zile și care prezintă un mare interes turistic internațional.

Principala atracție a festivalului constă în construirea unor care alegorice din lemn, inspirate din subiecte de actualitate, care în ultima noapte a evenimentului sunt arse.

La Fallas participă câteva milioane de turiști.

Olanda – Bloemencorso Bollenstreek

Sărbătoarea Bloemencorso Bollenstreek din Olanda reprezintă un festival al florilor. Parada durează 12 ore, timp în care oamenii se deplasează de la Noordwijk la Haarlem.

Aceasta este o paradă în care sunt expuse doar florile ce au bulbi: zambile, lalele și narcise.

România – Mărțișorul și Legenda Babei Dochia

În țara noastră, prima zi a primăverii este celebrată prin două tradiții cu totul speciale: Mărțișorul și Legenda Babei Dochia.

Mărțișorul este un mic obiect prins cu un șnur alb-roșu. Acesta este oferit persoanelor dragi ca vestitor al sosirii primăverii. În tradiția populară, se spune că persoanele care poartă Mărțișorul în perioada 1-8 martie vor avea noroc tot anul.

O legendă spune că pe 1 Martie, Primăvara a venit la marginea unei păduri și a văzut un ghiocel care deja înflorise, lângă o tufă cu spini. Însă, tocmai în acel moment, a venit un viscol puternic și a acoperit ghiocelul cu zăpadă. Primăvara a dat zăpada la o parte, însă s-a înțepat în tufa cu spini, iar câteva picături au căzut pe zăpadă. Așadar, de aici se spune că ar izvorî tradiția ca Mărțișorul să aibă un fir alb și unul roșu.

În unele regiuni, Mărțișorul se poartă toată luna martie, iar după ce este dat jos, firul acestuia trebuie atârnat de un pom care a înflorit sau înverzit

Moldova

Și în Republica Moldova există tradiția dăruirii Mărțișorului. Însă, dacă la noi în țară acesta este dat de către bărbați, femeilor, în Moldova obiceiul spune că fetele sunt cele care trebuie să dăruiască mărțișoare băieților.

Tradiția Mărțișorului mai este întâlnită și în alte țări precum Bulgaria, Albania sau Macedonia.

8 Martie – Ziua Internațională a Femeii

Sărbătorită în fiecare an pe 8 Martie, Ziua Femeii reprezintă momentul în care femeile sunt recunoscute și celebrate pentru realizările lor.

Ziua Femeii a fost sărbătorită pentru prima dată pe 8 martie 1975. Ulterior, Organizația Națiunilor Unite a adoptat, doi ani mai târziu, o rezoluție în care decreta ziua de 8 Martie ca fiind Ziua Internațională a Femeii.

Ziua Femeii este sărbătorită în peste 60 de țări din întreaga lume.

Elevă, S. E.

SĂ NE CUNOAȘTEM TRECUTUL !

Decebal

Personalitate

Inscripția „Decebalus per Scorilo”
(Muzeul Național al Unirii Alba Iulia)

Regele Decebal a avut mai multe războaie cu romanii, care îi vor recunoaște abilitățile militare și politice.

Era foarte priceput în ale războiului și iscusit la faptă, știind să aleagă prilejul pentru a-l ataca pe dușman și a se retrage la timp. Abil în a întinde curse, era viteaz în luptă, știind a se folosi cu dibăcie de o victorie și a scăpa cu bine dintr-o înfrângere, pentru care lucru el a fost mult timp un potrivnic de temut al romanilor.

Începutul domniei

Încă din primul an de domnie, din anul 85, Decebal se confruntă cu o situație dificilă. Roma organizează prima campanie în inima Daciei. Împăratul Domițian, pentru a-l pedepsi pe Decebal, trimite o armată comandată de prefectul Gărzii Pretoriene, Cornelius

Fuscus, să treacă Dunărea. Într-un defileu carpatic, Decebal atrage forțele romane într-o cursă. Comandantul roman cade în luptă, iar Decebal duce în Munții Orăștiei prada de război: prizonieri, trofee. Marea bătălie are loc la Tapae.

La un an de la victorie, o armată romană condusă de Tettius Iulianus atacă din nou regatul lui Decebal, pătrunzând în Dacia prin Banat. Decebal așteaptă în defileul de la Tapae. Confruntarea se încheie cu victoria romană. Deși înfrânt de romani, din cauza dificultăților întâmpinate de armatele imperiale în Pannonia în lupta cu quazii și marcomanii, care-l sprijiniseră pe regele dac, Decebal încheie o pace avantajoasă cu împăratul Domițian în anul 89. Decebal era numit client al Romei, iar regatul său, regat clientelar, primea meșteri mineri, instructori militari etc.

Ani de pace

În schimbul unor subvenții în bani și ingineri, Decebal se recunoaște rege clientelar al Romei și continuă, în următorii 12 ani de pace, să-și consolideze puterea și statul. Procesul de centralizare a statului dac este accelerat, armata este echipată și instruită. Se inițiază un vast program de construcții civile și militare, îndeosebi în regiunea Munților Orăștie. Încearcă să stabilească relații cu popoare și state inamice Romei.

Primul război dacic

Confruntările dintre daci și romani au reînceput în timpul împăratului Traian. La începutul anului 101, armata romană, condusă chiar de împărat, după ambele pregătiri de aproape 3 ani, a atacat Dacia cu circa 150.000 de soldați. La 25 martie 101 împăratul părăsește Roma, traversează Dunărea pe poduri de vase la Lederata (Ramna) și Dierna (Orșova) pătrunzând în Dacia prin Banat. Dio Cassius menționează episodul în care burii germanici cu aliații lor îi trimit lui Traian o ciupercă uriașă pe care era scris un mesaj prin care romanii sunt sfătuiți pentru binele lor să se întoarcă la Roma. Are loc bătălia de la Tapae, în vara anului 101, iar Decebal încearcă să oprească înaintarea romană. Bătălia se încheie cu victoria romană.

În iarna și primăvara anului 102, Decebal este înfrânt la Nicopolis ad Istrum și în Dobrogea la Adamclissi. În toamna anului 102, Decebal este silit să încheie o pace zdrobitoare pentru Dacia: regele dac trebuia să dărâme zidurile cetăților, să cedeze o serie de teritorii și să renunțe la orice independență în politica externă.

Al doilea război dacic

Din ordinul lui Traian, Apolodor din Damasc, cel mai vestit inginer al epocii, înaltă, între Drobeta și Pontes, în anii 103-105, un pod peste Dunăre, pe care legiunile romane îl trec în vara anului 105, inițiind cel de-al doilea război dacic.

Abandonat de aliați, atacat prin Banat, Valea Oltului și Moldova, constrâns continuu la defensivă, Decebal se retrage în citadela din Munții Orăștiei. După cucerirea puternicelor cetăți care păzeau accesul spre capitală: Blidaru, Costești, Piatra Roșie, Bănița, Căpâlna, Tilișca, legiunile romane încep asediul Sarmizegetusei.

În ciuda rezistenței, cetatea este cucerită și distrusă din temelii. Decebal, împreună cu câteva căpetenii, reușește să părăsească cetatea încercând să continue rezistența împotriva romanilor în interiorul țării. Urmări

O mare parte a teritoriului statului dac (Transilvania, Banatul și Oltenia) a fost transformată în vara anului 106 în provincie romană numita Dacia Felix, cu capitala situată la 40 de km de vechea capitală purtând numele de Ulpia Traiana Dacica Augusta Sarmisegetusa. Muntenia și sudul Moldovei au fost încorporate în provincia Moesia Inferior. După înfrângerea dacilor, Traian a organizat la Roma o festivitate mare și costisitoare, de 123 de zile.

Cu ajutorul foarte bogatului tezaur al regatului dac și cu aurul extras din minele de aur de la Roșia Montană, Imperiul Roman se va redresa financiar. Astfel, deși capitala provinciei romane (coloniei) era Ulpia Traiana Sarmisegetusa, cel mai important oraș din teritoriu era Apulum (Alba Iulia), oraș prin care trecea aproape întreaga cantitate de aur ce lua drumul vestic. Tot Dacia va mai oferi Imperiului mai multe legiuni militare alcătuite exclusiv din daci care vor lupta în multe colțuri ale Europei.

Culese de I. F.

Sursa: Internet

ORIZONTUL CE NE ÎNCONJOURĂ

Cascada BIGĂR

Cascada Bigăr din România este unul din numeroasele frumuseți pe care natura le-a pus la dispoziția privitorilor. Imaginile spectaculoase au făcut înconjurul lumii, iar presa internațională nu a ezitat să o includă într-un top al celor mai frumoase cascade naturale din lume.

Cascada Bigăr face parte din Parcul Național Cheile Nerei-Beușnița (176,60 hectare), din județul Caraș-Severin. Aici este și locul de trecere prin țara noastră a Paralelei 45. Cascada Bigăr se află în Valea Minișului, la jumătatea distanței dintre localitățile Anina și Bozovici, pe DN57B și la jumătatea distanței dintre Polul Nord și Ecuator.

Cascada Bigăr sau Cascada Coronini

Poți înainta, pe jos, circa 10 minute pentru a vedea de unde izvorăște apa-Peștera Bigăr. Izvorul Bigăr sau Izbucul Bigăr, cum i se mai spune, este unul puternic a cărei apă provine din subteran și trece

prin peșteră ce îi poartă numele din Munții Aninei. Cascada Bigăr mai este cunoscută și sub denumirea de Cascada Coronini.

Apa este bogată în calcar și se varsă în râul Miniș de pe un prag stâncos de circa 8 metri înălțime, acoperit cu mușchi, formând celebra noastră cascadă. Apa iese de sub o stâncă ce are o înălțime de peste 50 de metri. Iarna, țurțurii de gheață ai cascadei formează un adevărat Palat de Cleștar. Apa este foarte curată și este potabilă. Până la izvor se urcă pe o potecă stâncoasă, apoi se ajunge la un podeț de lemn peste râu și ajungi la peșteră.

Cascada este extrem de frumoasă, la fel ca și celelalte obiective pe care le puteți vizita în zonă. Cascada Bigăr e considerată una dintre cele mai spectaculoase din lume. Despre frumusețea ei au scris și jurnaliștii de la Huffington Post, ce s-au declarat fascinați de ea, căderea de apă fiind, după părerea lor, una dintre cele mai neobișnuite și mai spectaculoase din lume.

Peisajul ieșit din comun este creat de un izvor subteran care curge peste o stâncă acoperită de mușchi. Căderea de apă face parte din Parcul Național Cheile Nerei-Beușnița și, din anul 2000, a fost declarată arie protejată de interes național, ce corespunde categoriei a IV-a IUCN (n.r Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii).

Apa Cascadei Bigăr este bogată în calcar

Cascada este formată de izbulul Bigăr, un izvor subteran puternic, cu activitate intermitentă, care funcționează pe principiul sifonului. Când apa adunată într-un gol carstic atinge nivelul cotului sifonului, iese brusc la suprafață. La mică distanță de izvor, apa bogată în calcar se varsă în râul Miniș, de pe o stâncă acoperită de mușchi, formând o cascadă de tuf calcaros.

Legenda Cascadei Bigăr

O familie de țărani de pe Valea Almăjului ce nu au putut să aibă urmași au aflat de la o vrăjitoare, în vis, că dacă femeia va bea apa de la izvorul dintre cele două lumi, de sub stâncă, va avea un copil. Vrăjitoarea le-a spus că dacă vor avea o fată să nu o lase să se îndrăgostească că își va găsi moartea. Femeia a avut o fată care s-a îndrăgostit de un băiat pe nume Bigăr. Tatăl ei a închis-o în grota de pe munte pentru a o ține departe de blestem.

Suferințele fetei au înduplecat-o pe vrăjitoarea ce trăia în Tărâmul Regăsirii Dorului să viziteze fata în grotă și să îi transforme părul într-o cascadă pe care au început să cadă lacrimile ei. Tânărul Bigăr s-a aruncat în apă, iar tânăra a murit odată cu acesta. Cei doi s-au reîntâlnit pe cealaltă lume, acolo unde și-au putut împlini povestea.

Legenda mai spune că cei îndrăgostiți care vor să aibă parte de iubire veșnică să bea apă din cascada Bigăr.

Site-ul The World Geography a alcătuit în anul 2013 o listă cu cele mai impresionante cascade din lume. Pe primul loc se află Cascada Bigăr din Caraș-Severin.

F. T. G.

Internet

În lumea poveștilor

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici

de Frații Grimm

Într-o iarnă, pe când zăpada cădea din înaltul nemărginit al cerului în fulgi mari și pufoși, o împărăteasă sta într-un jilt și cosea lângă o fereastră cu pervazul negru, de abanos.

Și cum cosea ea așa, aruncându-și din când în când privirile la ninsoarea ce se cernea de sus, se întâmplă să se înțepe cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în zăpadă. Roșul sângelui arăta atât de frumos pe albul zăpezii, că împărăteasa rămase încântată și gândi în sinea ei: "Ce n-aș da să am un copil alb ca zăpada, roșu ca sângele și cu părul negru ca abanosul!"

Trecu timpul, dar nu prea mult, și împărăteasa născu o fetiță albă ca zăpada, cu gura roșie ca sângele și cu păr negru ca abanosul. Și-i dădură numele de Albă-ca-Zăpada... După ce o aduse însă pe lume, împărăteasa muri.

Cum trecu anul, împăratul își luă altă soție. Femeia asta era cadră de frumoasă, dar nespus de trufașă și mândră și n-ar fi îngăduit nici în ruptul capului s-o întreacă alta în frumusețe. Avea o oglindă fermecată și ori de câte ori se privea într-însa nu uita s-o întrebe:

- Oglinjoară din perete, oglinjoară,
- Cine e cea mai frumoasă din țară?

Și oglinda-i răspundea:

- Măria ta ești cea mai frumoasă din întreaga țară!

Împărăteasa zâmbea fericită, fiindcă știa că oglinda grăiește numai adevărul.

Vezi, însă, că Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea pe zi ce trecea tot mai frumoasă; și când împlini șapte ani, era o minunăție de fată frumoasă ca lumina zilei. Și frumusețea împărătesei începu a păli înaintea ei.

Și într-o bună zi, când împărăteasa întrebă oglinda:

- Oglinjoară din perete, oglinjoară,
- Cine e cea mai frumoasă din țară?

Oglinda-i răspunse:

- Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
- Dar Albă-ca-Zăpada e mult, mult mai frumoasă!

La auzul acestor vorbe, împărăteasa se înspăimântă grozav și, de pizmă și ciudă, o dată se îngălbeni și se înverzi, de ziceai că-i moartea. Din clipa aceea, ori de câte ori o zărea pe Albă-ca-Zăpada simțea că-i plesnește fierea de ciudă: și azi așa, mâine așa, până ce începu s-o urască de moarte. Pizma și ciuda creșteau în inima ei ca buruiana cea rea și se cuibăriseră atât de adânc, că împărăteasa nu-și mai găsea pace nici ziua, nici noaptea. În cele din urmă chemă un vânător și-i porunci:

– Ia fata asta și du-o în adâncul pădurii, că nu rabd s-o mai văd în fața ochilor! Omoar-o și drept mărturie că mi-ai îndeplinit porunca să-mi aduci plămânii și ficatul netrebnice!

Vânătorul nu ieși din vorbele împărătesei și se afundă cu Albă-ca-Zăpada în pădure; dar când scoase jungherul de la brâu și se pregătea să-i străpungă inima nevinovată, sărmana copilă începu să plângă în hohote și să se roage:

– Vânătorule drag, cruță-mi viața și-ți făgăduiesc c-o să-mi pierd urma în sălbăticia asta de codru și n-o să mă mai întorc niciodată acasă!

Și pentru că Albă-ca-Zăpada era atât de frumoasă, vânătorului i se făcu milă de ea și-i spuse:

– Dacă-i așa, fugi de te ascunde, fetiță dragă, unde nu calcă picior de om! Iar în sinea lui gândea: "Biata de tine, până la urmă tot or să te sfâșie fiarele sălbatice!"

Totuși, parcă i se luase o piatră de pe inimă că nu trebuie să-și mânjească mâinile cu sânge nevinovat. Și cum tocmai trecea pe acolo în fugă un pui de mistreț, îl înjunghie și, scoțându-i plămânii și ficatul, le duse împărătesei drept mărturie că i-a împlinit în totul dorința.

Împărăteasa îi porunci bucătarului să le gătească de îndată, cu sare și tot felul de mirodenii, și atât de neagră era la suflet, că nu se dădu îndărăt să le mănânce, încredințată fiind că mănâncă plămânii și ficatul fetei.

Biata copilă rămăsese singură-singurică în pădurea cea nesfârșită și era atât de înfricoșată, că privea la mulțimea frunzelor de pe copaci ca și când de-acolo ar fi putut să se ivească vreo primejdie și nu știa în ce chip și-ar putea găsi scăparea... Într-un sfârșit începu să alerge și gonea întruna peste bolovani colțuroși și printre măracini, iar fiarele sălbatice treceau în fugă pe dinaintea ei, dar nu-i făceau nici un rău. Alergă ea așa, cât o mai ținură picioarele, și-n geana amurgului dădu cu ochii de o căsuță și intră înăuntru să se odihnească.

În căsuță, toate lucrurile erau mititele dar atât de gingașe și sclipind de curățenie, că ți-era mai mare dragul să le privești. Pe o măsuță acoperită cu o față de masă albă erau rânduie șapte talere mici și lângă fiecare taler se afla câte o linguriță, o furculiță, un cuțitaș și-o cupă cât un degetar. Iar de-a lungul unui perete se înșirau șapte pătuțeane, așternute cu cearșafuri albe ca neaua.

Cum era tare flămândă și însetată, Albă-ca-Zăpada ciuguli câte un pic din fiecare taler, ciupi câte-o fărâmiță de pâine și sorbi din fiecare cupă câte-o înghițitură de vin, fiindcă nu voia să ia toată mâncarea numai de la unul singur. Și fiindcă se simțea grozav de obosită, dădu să se culce într-un pătuț, dar nici unul nu i se potrivea: unul era prea lung, altul prea scurt și abia ultimul pătuț se nimeri să fie pe măsura ei. Fata se culcă în el și adormi.

Când se întunecă de-a binelea, sosiră și stăpânii căsuței. Erau cei șapte pitici, care sfredeleau munții, scormonind în măruntaiele lor pentru a scoate la lumină tot soiul de metale. Ei aprinseră cele șapte lumânările și de îndată ce se făcu lumină în căsuță își dădură seama că cineva străin cotrobăise peste tot, fiindcă lucrurile nu se mai aflau la locul lor, așa cum le lăsaseră la plecare. Și atunci primul pitic zise:

– Cine a stat pe scăunelul meu?

Al doilea urmă:

– Cine a mâncat din talerul meu?

Al treilea:

– Cine a mușcat din pâinișoara mea?

Al patrulea:

– Cine a luat din legumele mele?

Al cincilea:

– Cine a umblat cu furculița mea?

Al șaselea:

– Cine a tăiat cu cuțitașul meu?

Al șaptelea întrebă și el:

– Cine a băut din cupa mea?

Primul pitic câtă în jur mai cu luare-aminte și pe dată văzu o mică adâncitură în pătucul lui.

– Cine s-a culcat în pătuțul meu?! se minună el.

Ceilalți alergară într-o goană la pătuceanurile lor și începură să strige care mai de care:

– Și-n pătuțul meu a stat cineva!

Dar când cel de-al șaptelea se apropie de pătucul său, dete cu ochii de Albă-ca-Zăpada, care stătea în el adâncită în somn. Îi chemă pe ceilalți și cu toții veniră în grabă, scoțând strigăte de uimire. Apoi îndreptară spre Albă-ca-Zăpada lumina celor șapte lumânările și rămaseră s-o privească.

– Doamne, Dumnezeule, apucară ei să strige, tare frumoasă mai e copila asta!

Și atât de bucuroși erau, că nu se îndurară s-o trezească, ci o lăsară să doarmă mai departe în pătuț. Iar cel de-al șaptelea pitic dormi câte un ceas în patul fiecăruia și așa trecu noaptea.

Când se luminează de zi, Albă-ca-Zăpada deschise încetinel ochii și, văzându-i pe cei șapte pitici, se sperie rău. Dar ei se arătară prietenoși și începură s-o întrebe cu blândețe:

– Cum te cheamă, fetițo?

– Albă-ca-Zăpada! răspunse ea.

– Și cum se face că ai ajuns în căsuța noastră? o mai întrebară ei.

Atunci Albă-ca-Zăpada le povesti de-a fir a păr totul: cum maică-sa vitregă a pus s-o omoare, dar vânătorul se îndurase de ea și-i lăsase viața și cum gonise toată ziulica prin pădure, până ce dăduse peste căsuța lor. După ce o ascultară fără să scape vreun cuvânt din istorisirea ei, piticii îi ziseră:

– Dacă te învoiești să vezi de gospodăria noastră, să gătești, să faci paturile, să coși, să speli, să împletești și să ții totul în bună rânduială și curățenie, apoi poți rămâne la noi și n-o să duci lipsă de nimic.

– Da, primesc cu dragă inimă! răspunse Albă-ca-Zăpada și de atunci rămase la ei.

Ea îngrijea acum de toate treburile casei și-n fiecare dimineață piticii plecau în munți să scoată aur și tot soiul de alte metale și, când se întorceau seara acasă, găseau mâncarea gata, aburind pe cuptor. Peste zi, fata rămânea singură-singurică și din această pricină piticii cei buni avuseseră mereu grijă s-o povățuiască:

– Păzește-te de mașteră, că n-o să-i fie greu defel să afle că ești la noi! Și cine știe ce pune iar la cale! Nu cumva să lași pe cineva să intre în casă!

Iar împărăteasa, fiind încredințată că mâncase plămânii și ficatul fiicei ei vitrege, se credea iarăși cea mai frumoasă femeie de pe lume. Și într-o zi, apropiindu-se de oglindă, o întrebă:

- Oglinjoară din perete, oglinjoară,
- Cine e cea mai frumoasă din țară?

Atunci oglinda îi răspunse:

- Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
- Dar colo, ascunsă-n munți,
- Stă Albă-ca-Zăpada, la cei pitici cărunți,
- Și-i mult mai frumoasă!

Împărăteasa se sperie din cale-afară, fiindcă știa prea bine că oglinda nu minte. Și-și dădu pe dată seama că vânătorul o înșelase și că Albă-ca-Zăpada era încă în viață.

Începu ea atunci să se frământa și să chibzuiască în ce chip ar putea s-o piardă din nou, căci atâta vreme cât nu era cea mai frumoasă din toată împărăția pizma îi chinuia sufletul fără răgaz și n-avea clipă de liniște. În cele din urmă născoci ceva: își vopsi fața și se îmbracă întocmai ca o bătrână neguțătoare, că nimeni n-ar mai fi putut s-o recunoască.

Schimbata astfel la înfățișare, o porni peste cei șapte munți și într-un sfârșit se pomeni în fața căscioarei celor șapte pitici. Bătu la ușă și strigă din toată puterea:

- De vânzare marfă frumoasă, de vânzare!

Albă-ca-Zăpada își aruncă o privire pe geam și întrebă:

- Bună ziua, tușică dragă, da' ce ai matale de vânzare?
- Marfă bună și frumoasă! se grăbi să-i răspundă neguțătoreasa. Cingători de toate culorile.

Și vicleana scoase una, împletită din mătase bălțată.

"Se vede cât de colo că-i o femeie de treabă, gândi fata, așa că n-am de ce să n-o las înăuntru! Că doar n-o fi foc..."

Trase zăvorul, o pofti să intre și-și cumpără cingătoarea cea frumoasă.

– Vai ce pocit ți-ai pus-o, fetițo! Ia apropie-te, să te gătesc eu cu ea, așa cum se cuvine! o îmbie cu blândețe femeia.

Albă-ca-Zăpada n-avea de unde să bănuiască c-ar paște-o vreo primejdie și o lăsă să-i pună cingătoarea. Dar băbușca o încinse repede cu ea și-o strânse atât de tare, că fetei i se tăie răsuflarea și căzu jos ca moartă.

– Ei, de-acum n-o să mai fii tu cea mai frumoasă! hohoti împărăteasa și o șterse repede pe ușă.

Nu mai trecu mult și, spre seară, veni acasă cei șapte pitici. Și cum se mai speriară, bieții de ei, când o găsiră pe iubita lor Albă-ca-Zăpada zăcând la pământ, fără simțire, de parcă-ar fi fost moartă! O ridicară de jos și, văzând cât de strâns îi era mijlocul, tăiară în două cingătoarea. Fata prinse a răsufla iar și încetul cu încetul își reveni în simțiri. Le povesti ea piticilor toate câte s-au întâmplat și aceștia îi atraseră din nou luarea-aminte:

– Neguțătoreasa ceea nu era alta decât haina de împărăteasă. Ferește-te, barem de-acu' încolo, fată dragă, și nu mai lăsa pe nimeni să intre când nu suntem noi acasă!

Și tare multă dreptate aveau, că femeia cea neagră la inimă nici nu așteaptă să treacă bine pragul palatului și se duse glonț la oglindă și-o întrebă:

- Oglinjoară din perete, oglinjoară,
- Cine e cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda pe dată îi răspunse:

- Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
- Dar colo, ascunsă-n munți,
- Stă Albă-ca-Zăpada, la cei pitici cărunți,
- Și-i mult mai frumoasă!

Împărăteasa rămase ca stana de piatră când auzi asta și simți că-i năvălește tot sângele-n cap, ca un vârtej, de câtă spaimă și mânie clocotea în ea. Va să zică, tot nu scăpase de Albă-ca-Zăpada, tot vie era netrebnica asta! "Ei bine, de data asta m-oi strădui să nascocesc ceva fără de greș, ca să-ți viu de-a binelea de hac!" Și cum la farmece și vrăji n-o întrecea nimeni, haina de împărăteasă meșteri un pieptene otrăvit.

După aceea își schimbă hainele și luă înfățișarea unei băbuțe gârbovite de ani. Și iarăși o porni peste cei șapte munți, la cei șapte pitici cărunți. Ajungând ea la căsuța lor, ciocăni în ușă și strigă:

- Marfă bună de vânzare, marfă bună!

Albă-ca-Zăpada câtă afară pe geam și spuse:

- Vezi-ți de drum, femeie, că n-am voie să las pe nimeni înăuntru!
- Da' de privit cred că ai voie să privești, nu-i așa?

Și scoțând pieptenele cel otrăvit, îl tot plimbă pe sub ochii fetei. Atât de mult îi plăcuse pieptenul, că Albă-ca-Zăpada se lăsă amăgită și deschise ușa. După ce se învoiră din preț, bătrâna o momi cu cele mai dulci vorbe:

– Ia vino încoa' la baba, să te pieptene, ca să fii și tu o dată pieptănată ca lumea!

Biata Albă-ca-Zăpada nu se gândi la nimic rău și se lăsă pieptănată. Dar de-abia îi trecu băbușca pieptenele prin păr, că otrava și începu să lucreze prin toate măduarele, arătându-și puterea ucigătoare și biata copilă căzu jos, fără viață.

– Acu' s-a sfârșit cu tine, frumoasa frumoaselor! rânji la ea femeia cea haină și-n timp ce se grăbea să se îndepărteze de acele locuri sufletul ei negru clocotea de-o bucurie drăcească.

Dar, spre norocul fetei, inserarea coborî curând și cei șapte pitici sosiră acasă. De îndată ce-o văzură pe Albă-ca-Zăpada zăcând fără viață bănuiră că maștera trebuie să fi pus iar ceva la cale și, cercetând copila cu grijă, dădură peste pieptenele cel otrăvit. Cum i-l smulseră din păr, Albă-ca-Zăpada își reveni în fire, ca și când ar fi dormit numai nițeluș și prinse a le povesti cele întâmplare. Dimineața piticii o sfătuiră din nou să fie cu ochii în patru și să nu mai deschidă nimănui ușa, fie ce-o fi, și apoi se duseră la treburile lor.

În ăst timp, împărăteasa ajunsese la palatul ei și așezându-se în fața oglinzii se grăbi s-o întrebe:

- Oglinjoară din perete, oglinjoară,
- Cine e cea mai frumoasă din țară?

Și oglinda îi răspunse ca și altădată:

- Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
- Dar acolo, ascunsă-n munți,
- Stă Albă-ca-Zăpada, la cei pitici cărunți,
- Și-i mult mai frumoasă!

Auzindu-i spusele, împărăteasa începu să tremure toată și să clocotească de mânie. "Netrebnica asta trebuie să moară, chiar de-ar fi să plătesc moartea ei cu prețul vieții mele!" Se strecură apoi într-o odăiță dosnică, în care nu călca picior de om, și amestecă de ici, amestecă de colo, până ce plămădi un măr otrăvit. La înfățișare mărul era nespus de frumos; alb ca spuma, pe-o parte, și rumen pe alta, că oricine l-ar fi văzut i se trezea numaidecât pofta să-l mănânce. Dar cine ar fi apucat să muște numai o dată din el zile multe nu mai avea și cădea mort pe loc. După ce sfârși de meșteșugit mărul, împărăteasa își boi fața și se îmbracă în straie de țarancă. Și schimbată astfel trecu peste cei șapte munți, grăbindu-se să ajungă la căscioara celor șapte pitici.

Aci bătu la ușă, dar Albă-ca-Zăpada scoase capul pe fereastră și spuse:

- Nu pot lăsa pe nimeni să intre, că nu-mi dau voie piticii!
- Altă pagubă să n-am! răspunse țaranca. Slavă Domnului, găsesc eu mușterii pentru merele mele! Da' până una alta, hai de ia și tu unul, că nu-i pe bani!
- Nici nu mă gândesc să-l iau, răspunse Albă-ca-Zăpada, n-am voie să primesc nimic!

– Ce, te temi să nu mori cumva otrăvită? strecură ea cu viclenie întrebarea. Fii pe pace, copilițo! Iaca, tai mărul în două: bucata asta rumenă mănânc-o tu, iar pe cealaltă oi mânca-o eu.

Dar vezi că mărul era cu meșteșug făcut, că numai partea cea rumenă era otrăvită.

Albă-ca-Zăpada râvnea de nu mai putea să guste o dată din măr și când o văzu pe țarancă mușcând din el nu mai putu răbda și întinzând mâna pe fereastră luă jumătatea cea înveninată. Dar n-apucă să-nghită decât o îmbucătură că și căzu jos, fără suflare. Împărăteasa îi aruncă priviri ca de fiară și, beată de bucurie, strigă printre hohote de râs:

– Albă-ca-Zăpada, roșie ca sângele și neagră ca abanosul, de-acu' piticii n-or mai putea să te învie!

Plecă de acolo cât putu de repede și când ajunse la palat întrebă iar oglinda:

- Oglinjoară din perete, oglinjoară,
- Cine e cea mai frumoasă din țară?

Și deodată auzi vorbele după care tânjise atât:

- Măria ta e cea mai frumoasă din întreaga țară!

Abia acum își găsi liniștea inima ei cea pizmașă, pe cât poate fi liniștită o inimă pizmașă...

În faptul serii, când piticii se întoarseră acasă o găsiră pe Albă-ca-Zăpada zăcând pe jos fără pic de suflare. Era moartă ca toți morții. O ridicară, căutând să vadă dacă nu găsesc vreun lucru înveninat, îi desfăcură cingătoarea, o pieptănară, o spălară cu apă și cu vin, dar totul fu zadarnic. Copila cea dragă era moartă ca toți morții și moartă rămase! Atunci o așezară pe o năsalie și, strângându-se toți șapte în jurul ei, plânsură amar și-o jeliră trei zile încheiate. Vruură după aceea s-o îngroape, dar fata arăta atât de frumoasă de parcă s-ar fi aflat doar în somn și-n obraji avea

aceiași bujori roșii dintotdeauna, așa că piticii nu se îndurară s-o coboare în pământ.

– Nu, în adâncul cel negru al pământului nu o putem coborî. Ar fi mare păcat! grăiră care mai de care și, așternându-se pe muncă, îi făcură un sicriu de cleștar, ca să poată fi văzută de oriunde te-ai uita la ea.

O culcară apoi înăuntru și deasupra îi scriseră numele cu slove de aur, precum și că a fost fiică de împărat. Apoi urcară sicriul pe-un vârf de munte, de-l așezară acolo, și de fiecare dată rămânea câte unul de veghe. Vietățile pădurii începură a veni și ele s-o jelescă; mai întâi se arătă o buhă, apoi un corb și-n urma acestora o hulubiță. Și așa rămase Albă-ca-Zăpada multă, multă vreme în sicriul ei de cleștar și nimic nu-i știrbea din negrăita-i frumusețe. Părea că-i vie și doarme, că era tot așa de albă ca zăpada, de roșie ca sângele și cu părul negru ca abanosul.

Și s-a întâmplat ca un fecior de crai să se rătăcească în pădurea aceea și, dând peste căsuța piticilor, să le ceară găzduire peste noapte. A doua zi, când o porni la drum, văzu sicriul din creștetul muntelui și pe frumoasa Albă-ca-Zăpada, și citi cu nesaț ce sta scris deasupra, cu slove de aur. Și cum privea vrăjit și nu se putea desprinde de locul acela, începu a-i ruga pe pitici:

– Dați-mi mie sicriul și-o să vă dau în schimb tot ce v-o pofti inima!

Dar piticii îi răspunseră:

– Nu ți-l dăm nici pentru tot aurul din lume.

Dacă văzu așa, feciorul de împărat îi rugă cu și mai multă stăruință și ardoare:

– Atunci îndurați-vă și mi-l dăruți, că de când i-am zărit chipul nu mai pot trăi fără s-o văd pe Albă-ca-Zăpada. Și v-asigur c-o voi cinsti mereu și-o voi păzi ca pe făptura care mi-e cea mai scumpă pe lume!

Auzindu-l cu cât foc vorbea, inimoșii pitici se îndurară de el și-i dăruiră sicriul. Feciorul de împărat își chemă slugile și le porunci să ia coșciugul pe umeri și să-l urmeze. Și cum mergeau ei așa, se întâmplă ca unul dintre slujitori să se poticnească de-o buturugă și, din pricina zdruncinăturii, bucățica de măr pe care o înghițise Albă-ca-Zăpada îi sări afară din gâtleej. O clipită, doar atât să fi trecut, și domnița deschise ochii, ridică ușurel capacul sicriului și se sculă în capul oaselor. Și era din nou vie de parcă s-ar fi trezit tocmai atunci din somn.

– Vai, Doamne, unde mă aflu? strigă ea nedumerită.

Cu ochii răsând de bucurie, feciorul de împărat se apropie de dânsa și-i spuse:

– Cu mine ești, cu mine!

Și-i povesti toate câte s-au întâmplat. Iar la sfârșit adause:

– Îmi ești mai dragă decât orice pe lumea asta și de te-ai învoi să mă însoțești la curtea tatălui meu bine-ar fi, că ard de dorința să-mi fii soție.

Albă-ca-Zăpada ce era să mai spună, că și ei îi căzuse drag... Porni împreună cu el și făcură o nuntă de se duse vestea, cu mare alai și voioșie. La nuntă o poftiră și pe maștera cea haină, că de, tot o socoteau un fel de rudă... După ce s-a gătit ea cu veșmintele cele mai de preț, s-a apropiat de oglindă și a întrebat-o:

– Oglinjoară, oglinjoară,

– Cine e cea mai frumoasă din țară?

Și oglinda pe dată i-a răspuns:

– Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,

– Dar tânăra domniță e mult, mult mai frumoasă!

Atunci drăcoaica de femeie începu să blesteme de ciudă și să urle ca scoasă din minți și deodată simți că i se face frică, dar o frică atât de îngrozitoare, că nu știa ce să mai facă și-ncotro s-o mai apuce. La început se codi să meargă la nuntă, dar cum nu-și găsea o clipă de liniște, gândi că trebuie neapărat s-o vadă pe tânăra împărăteasă.

Și de cum păși în sala tronului, dădu ochii cu Albă-ca-Zăpada și, recunoscându-o, înlemni de spaimă și rămase țeapănă ca o momâie. Spaima pusese stăpânire pe toată făptura ei; din pricina asta, împărăteasa se urătea văzând cu ochii. Și atât de pocită se făcu că nici ea singură nu mai cuteza să se privească în oglindă.

Își luă lumea în cap și o ținu tot într-o goană, până se pierdu în adâncul pădurii sălbatice, ca să-și ascundă acolo urâtenia. Și de atunci, nici unui om nu-i mai fu dat s-o vadă și nimeni nu mai știu ceva despre soarta ei. Iar Albă-ca-Zăpada trăi în bucurie și fericire împreună cu tânărul împărat și, dacă n-or fi murit, cu siguranță că mai trăiesc și-n zilele noastre...

PRIMĂVARA

VASILE ALECSANDRI

A trecut iarna geroasă,
Câmpul iar a înverzit
Rândunica cea voioasă
La noi iarăși a sosit.

Dintr-o creangă-n alta zboară
Sturzul galben, aurit
Salutare, primăvară,
Timp frumos, bine-ai venit!

Turturelele se îngână,
Mii de fluturi vezi zburând
Și pe harnica albină
Din flori miere adunând.

Cântă cucu-n dumbrăvioară
Pe copacul înflorit,
Salutare, primăvară,
Timp frumos, bine-ai venit!

Să desenăm împreună!

În fiecare număr al revistei vei descoperi câteva desene. Colorează-le, păstrează-le și, după ce obții toate desenele, spune care este povestea!

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

**Coordonator :
Prof. Imbri Florentina - Daniela**

Elevii clasei a IV a

**C. D. R
F. A. M.
L. A.
M. A. R.
N. A. A.
S. A. D.
Ș. R. C.
T. L. T. M.**

**Tehnoredactare:
Imbri Florentina - Daniela**

Să ne cunoaștem trecutul !

Jocuri

Povești

Din viața animalelor

Antrenament

Îndemn creștin

